

NON-HODGKIN-ov LIMFOM

anonimno

1. januara 2000.

„Ne mogu ni da zamislim u kakav začarani krug smo mogli da upadnemo ...”

Naš sin ima 13 ½ godina i biološki je desnoruk.

Pre nekih 10 dana, otišao sam u Majkovu sobu da potražim krevetski čaršav u njegovom garderoberu. Na moje veliko iznenađenje, odatle je ispalo nešto na pod. Bio je to novčanik, ali ne Majkov.

Otvorio sam novčanik, i među ostalim stvarima sam našao ličnu kartu starijeg brata njegovog prijatelja i druga iz razreda koji se zove Bodo. Taj stariji brat ide u istu školu kao moj sin, i ide u razred kome predaje moja žena.

Pomalo iznerviran i šokiran, pažljivo sam izvestio svoju ženu o ovome, i zajedno smo odlučili da **suočimo** Majka sa otkrićem tog istog dana [isticanje dodato].

Obelodanio sam, dakle, Majku svoje otkriće, i tražio objašnjenje.

Ispričao mi je svoju priču, i ponavljao sve jedno te isto: da je potpuno zaboravio na ovu stvar, i da je zaboravio gde je sakrio novčanik.

Ovo mora da se desilo mesecima unazad. Navodno, bio je u Bodovoj kući i igrao video igricu na Bodovom kompjuteru, jednu od onih u kojima se može i pobediti i izgubiti. Svaki put kad bi Majk pobedio, druga dva dečaka bi ga gurala i šutirala. Ljut i razočaran, krenuo je kući, ali, pre nego što je napustio stan, video je taj novčanik kako leži na stepeništu. Majk je mislio da je to Bodov novčanik, i uzeo ga je da mu „vraći milo za drago“.

Jasno smo mu dali na znanje da insistiramo da odmah ispravi ovu situaciju, a svakako pre školske ekskurzije na koju je trebalo da ide za dva dana.

Majk je hteo da „prizna” sve Bodovom bratu istog dana, da mu objasni šta se desilo i kako je tačno došlo do čitavog tog zamešateljstva. Ali, do tog razgovora nije došlo. Vidno uzdrman, i bez da je imao priliku da rasčisti situaciju, morao je da ode na petodnevnu ekskurziju sa svojim razredom.

Posle tog putovanja, Majk je imao samo jedno na umu – da razgovara sa Bodovim bratom, i ovog puta je uspeo. Sav ozaren, vratio se kući i rekao nam da ga je Bodov brat saslušao, primio izvinjenje i obećao mu da niko živ neće saznati za to, čak ni Bodo ni njihovi roditelji. (Materijalno obeštećenje nije pominjano.)

Dva dana kasnije, Majk je sedeo za doručkom držeći se za glavu i žaleći se na bolove u vratu koji su se spuštali niz vrat do ramena. Mislio sam da je spavao u lošem položaju, pa smo mu ipak dozvolili da ide u školu.

Kad se tog popodneva rano vratio iz škole izgledao je veoma umorno, sa glavom još uvek nakrivljenom u stranu. Posle večere se povukao u svoju sobu i ostao u njoj, suprotno svojoj navici da igra karte sa svojim prijateljima. Od prilike za sat vremena otišao sam da vidim kako je. Na moje iznenađenje, ležao je u krevetu i čvrsto spavao. Mojoj ženi i meni je to bilo vrlo sumnjivo, ali pustili smo ga da spava.

Kasno te večeri, oko 21 h, Majk je došao u kuhinju sa još uvek iskrivljenim vratom, i hteo da pojede nešto. Uprkos bolu, uradio je to poletno i energično, a onda se ponovo tiho povukao u svoju sobu. Spavao je cele noći.

Sledećeg jutra, dok je on još čvrsto spavao, moja žena i ja smo odlučili da ga ne pošaljemo u školu.

Onda me je, iznenada, obuzela podmukla sumnja. Ponovo sam seo da pročitam jedno poglavlje iz knjige „Kratak pregled Nove medicine” Dr Hamera.

Majk je, sa kratkim prekidima, spavao čitav dan. Za vreme jednog od njih, pregledao sam ga malo detaljnije i postavio mu nekoliko pitanja. Otkrio sam da Majk ima otok na desnoj strani vrata. Bio je veoma bolan, naročito na dodir. Nije mogao da ispravi glavu bez bola, i žalio se na glavobolju iznad čela i sa strane.

Te večeri je ponovo bio na nogama – glavobolje su nestale. Pitao sam ga da li je prethodne noći uspeo da mokri. Odgovorio je bez oklevanja: „Svaki put kad sam se probudio, morao sam u toalet, i mokrio sam vrlo obilno iako jedva da sam pio nešto!”

To je konačno potvrdilo moju sumnju.

Sledećeg jutra, Majk je bio veoma veseo, i hteo je da ide u školu. Glava mu nije bila previše nagnuta u stranu, a i bol je malo popustio. Pustili smo ga ide, sa upozorenjem da dođe kući ako nelagoda postane prejaka. Vratio se u uobičajeno vreme.

Pošto je Majk upoznao Dr Hamera lično na jednom GNM seminaru i zaključio da je on veoma „kul lik”, mi smo često imali priliku da sa njim diskutujemo o razlikama između terapijskih metoda koje se koriste u zvaničnoj medicini i Germanskoj Novoj Medicini.

Posle ručka, započeo sam razgovor sa Majkom...

Na moje pitanje kad je tačno doživeo DHS, Majk je odgovorio kao iz topa: „Kad si mi rekao da si našao novčanik!”

„Onda, šta te je najviše uplašilo?” Majk: „Uplašio sam se ću izgubiti Bodovo prijateljstvo i da njegovi roditelji neće više hteti da me vide. Osim toga, bojao sam se da će se to proćuti u školi, i da će zbog toga mama imati probleme!”

„Da li bi znao šta od ovoga može da znači „frontalni strah”?”

Majk: „Upravo sam se tako osećao, uplašen od onog što me čeka, što bi moglo da mi se desi!”.

„Kako si se osećao na ekskurziji sa razredom?”

Majk: „Svaki put kad sam se osećao koliko-toliko dobro, setio bih se...onda sam se osećao mnogo loše, bilo mi je hladno i nisam mogao dobro da spavam.”

„A kada si razrešio taj konflikt?“

Majk: „Kad sam konačno sve priznao Bodovom bratu!“

Četiri dana posle našeg razgovora, otok i bol su nestali.

Zvanična medicina ovu „bolest“ naziva „centrocistični-centroblastični non-Hodgkinov limfom“ – i pogrešno je označava kao vrstu karcinoma limfnih čvorova.

Pošto smo upoznati sa Germanskom Novom Medicinom, znali smo da naš sin ima simptome iz faze isceljenja koji su usledili posle razrešenja konflikta frontalnog straha (desnoruka osoba). Na nivou organa, pogođen je pločasto-slojeviti epitel ždrelnih kanala koji otiče za vreme faze isceljenja.

Da nisam poznavao Germansku Novu Medicinu, verovatno bih odveo Majka lekaru...(jak umor, otok, bol u vratu i glavi).

Ne mogu ni da zamislim u kakav začarani krug smo mogli da upadnemo, da je doktor potvrdio gorepomenutu dijagnozu...

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com